

den først er udbrudt i en enkelt By, saa godt som ikke laeder noget Sted uberørt, men hvad vil da et Antal af 20—30,000 Stykker Dvægfige i en saadan Forening? Naar Dvægpesten for Alvor kommer herind i Landet, vil det ikke være muligt for Besidderne af et saa ringe Antal Dvæg gjenfaldigt at dække hinanden; der vil blive fuldstændig Undergang og Ødelæggelse for de Allerstefte af de Forsikrede, og de ville ikke være istand til at hde hinanden nogetshelst Vederlag. Det er min Overbeviisning, at en saadan gjenfaldig Forening maatte, for at den skulde kunne have nogen virkelig betryggende Charakter, ikke omfatte een men mange Millioner, og først og fremmest maatte den ikke omfatte et enkelt lille District eller enkelte spredte og dog i nær Forbindelse med hinanden staaende Districter, men den maatte saavidt muligt omfatte hele Landet, og Alt, hvad der kunde gjøres, for i denne Retning at fremme en Sammenlutning af det hele Land, vilde jeg ansee for i høieste Grad at være i fælles Interesse. Dvægpesten er ingenlunde noget Onde, der alene vil ramme Landmanden; vi ville Alle i høi Grad komme til at føle Virkningerne deraf, og navnlig vil Staten som Den, der skal gjøre Krav paa Statteydernes Kommer, komme til at føle dem, naar den kommer, saaledes at der er al Opfordring for denne til at være betænkfuld og forsigtig med, hvad den skal gjøre. Naar en saadan Begunstigelse skal gibes — og maaskee er det rigtigt, at den gibes, — troer jeg, at det er i høi Grad ønskeligt, at Staten sætter som Betingelse, at det bliver gjenfaldige Foreninger, der omfatte den største Deel af Landet og have en ganske anden Capital at raade over end den, der omtales i Lovforslaget. Jeg maa tilstaae, at jeg, da dette blev forelagt, ikke havde nogen alvorlig Tro paa, at det vilde komme under Forhandling, thi efter hvad vi høre om saamange andre Sager, der i høi Grad interessere os, og som gaae her igjennem under et ingenlunde behageligt Tryk, er det klart, at et Lovforslag som dette, der idag forhandles for første Gang i Folkethinget, ikke kan have Udfigt til at blive til en delvis Lov, ja, neppe engang at komme til 2den Behandling her, og jeg meente derfor, at det

ikke vilde være videre nødvendigt at udtale sig derom, men der er en Betragtning, som har gjort, at jeg desuagtet har maattet finde det rigtigt at fremkomme med de Bemærkninger, jeg her har fremsat. Jeg veed ikke, hvorfor den ærede Forslagsstiller har tøvet til den 30te Januar med at indbringe dette Forslag, Dvægpesten har allerede længe været tilstede, og navnlig har den været fuldstændig udviklet i England, allerede før vi begyndte denne Samling. Der har altsaa ikke fra denne Side været nogen Hindring for at indbringe Lovforslaget tidligere, saaledes at det havde kunnet underkastes en gjenneimgaaende Behandling, men det er nu ikke skeet; jeg antager, at den ærede Forslagsstiller har havt sine Grunde dertil, og jeg skal ikke gaae ivette med ham derfor, men jeg ansøger det kun, fordi det er et Factum, hvorfra man ikke kan see bort, naar man behandler Sagen. Det Betænkkelige herved er imidlertid, at det, at et saadant Lovforslag er kommet frem og har været underkastet 1ste Behandling i Folkethinget, uden der at møde den mindste Modstand eller Modsigelse, kunde blive benyttet som et Argument overfor Regjeringen til at formaae denne til at give de omhandlede Begunstigelser i Form af en provisorisk Lov, naar Rigsdagen ikke var samlet, men dette maatte jeg ansee for uheldigt. Ganske vist kunne Forholdene udvikle sig paa en saadan Maade, at det kan blive nødvendigt for Regjeringen i Form af en provisorisk Lov at tage sin Deel af Arbeidet, for at møde den kommende Sygdom; men jeg haaber, at en saadan foreløbig Lov under ingen Omstændigheder skulde ville holde sig til det Grundlag, her er givet, thi det er og bliver min Overbeviisning, at det vilde være meget farligt, da dette Lovforslag i høi Grad er skiftet til at splitte, hvor Opgaven netop skulde være at samle. — Siden der er rettet en Forespørgsel til den ærede Finantsminister, som han forhaabentlig vil besvare, vil jeg tillade mig at hænge endnu et lille Spørgsmaal paa det forrige, nemlig dette: Hvorledes maa § 8 i Loven af 29de December 1857 om smitsomme Sygdomme hos Hunsdyrene egentlig forståes? Der er deri givet den almindelige Regel, at naar der opstaaer visse smitsomme Sygdomme, hvoriblandt Dvægpesten er een, og